

Книга Йоїла і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня - Номер двадцять чотири

Jeff Pippenger
2026-01-06

Номер двадцять чотири

Ми завершили нашу останню статтю, торкнувшись трьох паралельних ліній пророчого свідчення, представлених розділами з одинадцятого по двадцять другий у Бутті, першій книзі Старого Заповіту, в Євангелії від Матвія, першій книзі Нового Заповіту, та в Об'явленні, останній книзі як Нового Заповіту, так і всієї Біблії. Лінія Буття окреслює завіт з Аврамом, лінія Євангелія від Матвія окреслює завіт із християнською церквою, де Петро є символом початку й кінця сучасного духовного Ізраїлю. Серединні вірші обох ліній визначають Божу печатку: для Аврама нею було «обрізання», а для Петра — зміна його імені. Центральний вірш лінії в Об'явленні — це сімнадцятий розділ, дванадцятий вірш.

А десять рогів, що ти бачив, — це десять царів, які ще не одержали царства; але приймуть владу як царі на одну годину із звіром. Об'явлення 17:12.

Буття і Матвій вказують на шлюб Божества з людством, а Об'явлення вказує на шлюб звіра й дракона на недільному законі. Усі три лінії вказують на недільний закон, де один клас виявляє знак звіра, а інший — печатку Бога. Підробка звіра й дракона у дванадцятому вірші є «омегою» згадки про вежу Німрода в одинадцятому розділі Буття. Там фальшива завітна релігія зазнала суду, а в сімнадцятому розділі Об'явлення судять блудницю — тобто Вавилон великий. Німрод є альфою до омеги Ватикану, і з цієї причини папство — це Вавилон великий, омега до Вавилона Німрода, що є альфою.

Примітним у цих трьох середніх віршах є те, що свідчення, яке міститься у середині кожного рядка, насправді становить три вірші.

Оце Мій заповіт, якого ви маєте дотримуватися між Мною й вами та твоїм потомством по тобі: кожен чоловічої статі серед вас нехай буде обрізаний. І ви обріжете крайню плоть вашу, і це буде знаком заповіту між Мною та вами. І восьмиденний буде обрізаний у вас, кожен хлопчик у ваших поколіннях, уроджений у домі або куплений за гроші в будь-якого чужинця, що не з твого насіння. Буття 17:10–12.

Ісус відповів і сказав йому: Блаженний ти, Симоне, сину Йони, бо не плоть і кров відкрили це тобі, але мій Отець, що на небі. І я також кажу тобі: ти Петро, і на цій скелі я збудую мою церкву; і брами аду не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі; і що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі. Матвій 16:17–19.

А звір, що був, і нема його, — він і є восьмий, і з числа семи, і йде на погибель. А десять рогів, що ти бачив, — це десять царів, які ще не одержали царства; але приймуть владу як царі на одну годину зі звіром. Ці мають одну думку, і віддадуть вони свою силу та владу звірові. Об'явлення 17:11-13.

Історія підробного завіту, представлена цеглою та розчином Німрода, а також його підробна система церкви й держави, представлена вежею та містом, є прообразом підробної системи образу звіра, представленої в омезі історії Німрода. Три лінії, з трьома центральними точками трьох віршів, які всі свідчать про завіт життя і завіт смерті. Сто сорок чотири тисячі — це справжній восьмий, що є з семи, а папство — просто підробка. Клас Німрода має єдність розуму у їхньому шлюбі — це підробка стосовно ста сорока чотирьох тисяч, які об'єднані розумом Христа. Підробний звір "був, і немає" — підробка Христа, який був, і є, і ще має прийти. У восьмому вірші подано повне вираження підробки, представленої папством.

Звір, якого ти бачив, був, і нема його; і він вийде з безодні й піде на погибель; і дивуватимуться ті, що живуть на землі, чиї імена від заснування світу не були записані в книзі життя, коли вони побачать звіра, який був, і нема його, і все ж є. Об'явлення 17:8.

Ісус — Той, Хто був, Хто є, і Хто ще має прийти, а папство, восьмий, що з-поміж семи, — це звір, який «був, і нема його, і все ж таки є». «Одна година», яку представляє шлюб дракона і звіра, — це історія від недільного закону, коли сто тисяч, представлени Петром і Аврамом, возносяться на небо як стяг, саме в той час, коли підіймається папство.

Ми прагнули розглядати Книгу Йоїла з погляду того, що Петро в День П'ятидесятниці ототожнив своє п'ятидесятницьке послання з виконанням пророцтва Йоїла. У трьох завітних лініях, по дванадцять розділів кожна, середні три вірші кожної лінії описують ту саму історію, і Петра в цій історії представлено як такого, що був з Ісусом у Кесарії Філіпповій, тобто в Паніумі, що відповідає тому, що світ нині ось-ось переживе. У Паніумі Петро також перебуває в Єрусалимі під час П'ятидесятницького виливання. Три лінії по дванадцять розділів сходяться в Паніумі та в День П'ятидесятниці, коли Божа печать ставиться на наречену Христа, а знак звіра — на наречену Сатани. Книга Йоїла визначає заклик до пробудження в притчі про десять дів, коли Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня пробуджується до усвідомлення того, що вона загублена.

Книга Йоєля розгортається у контексті чотирьох поколінь.

Слово Господнє, що було до Йоїла, сина Петуїла.

Послухайте це, старці, і прислухайтеся, всі мешканці краю.

Чи бувало таке за ваших днів, або навіть за днів ваших батьків? Розкажіть про це своїм дітям, і нехай ваші діти розкажуть своїм дітям, а їхні діти — наступному поколінню. Що залишила п'ядениця, те з'їла сарана; а що залишила сарана, те з'їла черва; а що залишила черва, те з'їла гусениця. Йоїл 1:1-4.

«Старці» є керівниками Лаодикійської церкви адвентистів сьомого дня під час запечатування ста сорока чотирьох тисяч, і це запечатування звершується під час виливання Святого Духа. «Старці» представлені Єзекіїлем як «старші мужі».

Тоді Він сказав мені: Сину людський, чи бачив ти, що роблять старійшини дому Ізраїля в темряві, кожен у кімнатах своїх образів? Бо вони кажуть: Господь не бачить нас; Господь покинув землю. Єзекіїля 8:12.

Натхнення чітко вказує, що запечатування дев'ятого розділу Єзекіїля — те саме запечатування, що й у сьомому розділі Об'явлення. Так само ясно, що «старійшини» чотирьох послідовно зростаючих гидот восьмого розділу представлені числом 25. Двадцять п'ять «старійшин», які мали бути сторожами Божої отари, — це люди, що кланяються сонцю. Вони перші будуть суджені. У контексті святині, від якої вони відвертаються, вони представляють дві черги по дванадцять священиків та первосвященика. Під час недільного закону вони кланяються сонцю й приймають знак звіра, засвідчуючи свою згоду з драконом, звіром і лжепророком. Ці 25 були прообразно представлені 250 у повстанні Кораха, Датана та Авірама, які представляють потрійний союз, до якого приєдналися 250 чоловіків, що кадили. Троє ватажків відступництва померли, коли земля розкрила свої уста та поглинула їх.

І сказав Мойсей: З цього ви пізнаєте, що Господь послав мене чинити всі ці діла; бо не з власної волі я їх робив. Якщо ці люди помруть звичайною смертю всіх людей, або їх спіткає доля, що спіткає всіх людей, то Господь не послав мене. Але якщо Господь учинить щось нове, і земля відкриє свої уста та поглине їх разом з усім, що належить їм, і вони живцем зійдуть у провалля, тоді ви зрозумієте, що ці люди розгнівали Господа.

І сталося, коли він скінчив говорити всі ці слова, розверзлася земля під ними. І розкрила земля уста свої та поглинула їх, і їхні доми, і всіх людей, що належали Корахові, і все їхнє майно. Вони та все, що належало їм, живцем зійшли в провалля, і земля зімкнулася над ними, і вони загинули з-посеред громади.

І весь Ізраїль, що був довкола них, розбігся, почувши їхній крик, бо казали: «Щоб тільки земля не поглинула й нас». І вийшов вогонь від Господа та спалив двісті п'ятдесят чоловіків, що кадили. Числа 16:28–35.

Повстання 1888 року було типологічно відображене повстанням Кораха, Датана, Авірама та 250 чоловіків, які кадили. Ці 250 чоловіків увійшли в союз із потрійною конфедерацією, що приводить до недільного закону, коли Сполучені Штати, звір із землі, відкриють свої уста й заговорять, як дракон. У цей момент пізній дощ виливається без міри, так само, як 250 чоловіків, що кадили, були знищені вогнем, який зійшов з неба. Ці 250 чоловіків уособлюють фальшиву релігійну систему, яку буде знищено під час виливання пізнього дощу при недільному законі. Розкриття землі, що поглинуло Кораха та його спільників, — це землетрус одинадцятого розділу Об'явлення, що позначає момент, коли Сполучені Штати відкривають уста й говорять як дракон. Коли на тих 250 зійшов вогонь із неба, це було прообразом вогню Іллі на горі Кармель, коли тих лжепророків було вбито. Вогонь Іллі

на горі Кармель співвідноситься з недільним законом, тож вогонь, що впав на 250 чоловіків, — це вогонь пізнього дощу при недільному законі.

Уривок у книзі Числа, що стосується заколоту Корея, пророчо співвідноситься з бунтом проти звістки про Обітовану землю, проголошеної Ісусом Навином та Халевом. Той заколот уособлює біблійний "день бунту". В уривку про заколот Корея сказано: "ви пізнаєте, що ці люди розгнівали Господа".

Мудрі розуміють, і мудрі повинні розуміти, що історію заколоту Кораха слід зіставити з бунтом проти звістки Ісуса Навина про Обітовану землю. Той бунт стався в Кадеші, і як Кадеш, так і заколот Кораха є повстанням адвентизму сьомого дня під час недільного закону. Корах і 250 мужів, які кадили, були прообразом 25 мужів, що вклонялися сонцю у восьмому розділі Єзекіїля. Старійшини у восьмому розділі Єзекіїля становлять четверту з чотирьох зростальних мерзот, що чиняться в Єрусалимі, символі Божої церкви.

Першою мерзотою є образ ревнощів, другою — потаємні кімнати, третьою — плач за Таммузом, а потім двадцять п'ять чоловіків поклоняються сонцю. Далі дев'ятий розділ визначає тих, хто зітхає і плаче через мерзоти, представлені у восьмому розділі. Ті, хто зітхає і плаче, запечатані ангелом, що виходить зі сходу. Ангел — це посланець і представляє повідомлення.

Звістка про запечатування зі сходу — це звістка про східний вітер, що є звісткою ісламу. Щойно сто сорок чотири тисячі будуть запечатані, ангели-руйнівники розпочинають свою працю саме там, де зовнішня лінія пророцтва навчає, що "за національним відступництвом настає національна руїна". Перш ніж суд звершиться над тими, кого представляє Корея, бунтівників виводять за межі Єрусалима. Нечестивих виводять з Єрусалима, бо тікають з Єрусалима не праведні.

І Дух звів мене та привів мене до східної брами Господнього дому, що звернена на схід; і ось при вході в браму — двадцять п'ять мужів; серед них я бачив Язанию, сина Азура, і Пелатію, сина Бенаї, князів народу.

Тоді сказав Він мені: Сину людський, це ті люди, що замишляють лихе й дають злу раду в цьому місті, які кажуть: Не скоро; збудуймо дома. Це місто — казан, а ми — м'ясо.

Тому пророкуй проти них, пророкуй, о сину людський. І Дух Господній зійшов на мене, і сказав мені: Говори; Так говорить Господь;

Так ви сказали, доме Ізраїлів: бо Я знаю те, що приходить вам на думку, усе до останнього. Ви примножили своїх убитих у цьому місті, і наповнили його вулиці вбитими. Тому так говорить Господь Бог: ваші вбиті, яких ви поклали посеред нього, — це м'ясо, а це місто — казан; але Я виведу вас із його середини. Ви злякалися меча; і Я наведу на вас меч, говорить Господь Бог. І Я виведу вас із його середини, і віддам у руки чужинців, і звершу між вами суди. Ви впадете від меча; Я судитиму вас на межі Ізраїля; і ви пізнаєте, що Я — Господь. Це місто не буде вам казаном, і ви не будете м'ясом посеред нього; але Я судитиму вас на межі Ізраїля. І ви пізнаєте, що Я — Господь: бо ви

не ходили в Моїх постановах і не виконували Моїх присудів, а чинили за звичаями поган, що навколо вас.

І сталося, коли я пророкував, що Пелатія, син Бенаїї, помер. Тоді я впав на обличчя своє, і закричав гучним голосом, і сказав: О, Господи Боже! Невже Ти повністю знищиш останок Ізраїля? Єзекіїль 11:1-13.

Єрусалим очищується при недільному законі, коли пшеницю відокремлюють від куколю. Чоловіків, представлених числом 25, або 250 Кораха, виводять назовні, до «межі» Єрусалима, щоб померти. 25 — це число священиків, які служили протягом тижня, а коли його символізує десятикратне число 250, воно представляє всесвітню церкву, бо десять — символ всесвітності. Церква воююча визначається як церква, що складається з пшениці та куколю, а церква тріумфуюча представляє церкву, яка є лише пшеницею.

Хіба Бог не має живої церкви? Він має церкву, але це церква воююча, а не церква торжествуюча. Нам прикро, що є недосконалі члени, що серед пшениці є кукіль. Ісус сказав: «Царство Небесне подібне до чоловіка, який посіяв добре насіння на своєму полі: але коли люди спали, прийшов його ворог і насіяв куколю серед пшениці та пішов своєю дорогою.... Тож слуги господаря прийшли й сказали йому: Пане, хіба не добре насіння ти посіяв на своєму полі? Звідки ж тоді на ньому кукіль? Він сказав їм: Це зробив ворог. Слуги мовили йому: Хочеш, щоб ми пішли й повиривали його? Але він сказав: Ні; щоб, вириваючи кукіль, ви не вирвали разом із ним і пшениці. Залиште, нехай обидва ростуть разом до жнив; а під час жнив я скажу жниварям: Спочатку зберіть кукіль і зв'яжіть його у в'язки, щоб спалити; а пшеницю зберіть до моєї клуні».

У притчі про пшеницю і кукіль ми бачимо причину, чому кукіль не слід було виполовати: аби разом із ним не вирвати й пшениці. Людська думка й судження могли б робити тяжкі помилки. Але щоб не було допущено помилки і не була вирвана бодай одна стеблина пшениці, Господар каже: «Нехай ростуть обидва разом до жнив»; тоді ангели зберуть кукіль, який буде призначено до знищення. Хоч у наших церквах, які заявляють, що вірять у глибшу істину, є ті, хто недосконалі й помиляються, наче кукіль серед пшениці, Бог довготерпеливий і терплячий. Він докоряє й застерігає тих, хто помиляється, але не знищує тих, хто довго вчиться уроку, якого Він хоче їх навчити; Він не вириває кукіль із-поміж пшениці. Кукіль і пшениця мають зростати разом до жнив; коли пшениця досягне повного зросту й дозрівання, то за своїми ознаками у зрілості вона буде цілком відрізнитися від куколю.

Церква Христа на землі буде недосконалою, але Бог не знищує Свою церкву через її недосконалість. Були і будуть такі, сповнені ревності не за розумом, які прагнули б очищати церкву і виривати кукіль з-поміж пшениці. Але Христос дав особливе світло щодо того, як поводитися з тими, хто помиляється, і з тими, хто не навернений у церкві. Не має бути жодних поривчастих, запальних, поспішних дій з боку членів церкви у відлученні тих, кого вони можуть вважати людьми з вадами характеру. Кукіль з'являтиметься серед пшениці; але виполовати кукіль, якщо не визначеним Богом шляхом, завдало б більше шкоди, ніж залишити його в спокої. Поки Господь приводить до церкви тих, хто справді навернений, сатана водночас вводить у її спільність людей,

які не навернені. Поки Христос сіє добре насіння, сатана сіє кукіль. На членів церкви безперервно діють два протилежні впливи. Один вплив діє на очищення церкви, а інший — на розтління Божого народу. Свідчення для служителів, 45, 46.

Нечестивих виводять за межі Єрусалима, щоб їх знищити. Їх забирають у час жнив, що є також часом, коли пшениця достигла, бо саме тоді пшеницю збирають разом як хвильне приношення первоплідів — двох п'ятдесятницьких хвильних хлібів. Жнива первопліду пшениці є окремою темою біблійного пророцтва. Відокремлення пшениці від куколю стосується саме цієї теми, і багато Христових притч визначають цю надзвичайно важливу пророчу віху.

"Ще раз ці притчі навчають, що після суду не буде часу благодаті. Коли праця благовістя буде завершена, відразу настає розділення між добрими і злими, і доля кожного класу назавжди визначена." Наочні уроки Христа, 123.

Пшеничне приношення — це сто сорок чотири тисячі, а третій ангел відділяє пшеницю від куколю.

«Тоді я побачила третього ангела. Сказав ангел, який супроводжував мене: "Грізне його слово, жаклива його місія. Він — ангел, який має відділити пшеницю від куколю та запечатати або зв'язати пшеницю для небесної житниці". Ці речі повинні займати весь розум, усю увагу. Знову мені було показано необхідність того, щоб ті, хто вірить, що ми маємо останнє послання милості, були відокремлені від тих, які щодня приймають або засвоюють нову оману. Я побачила, що ані молоді, ані старі не повинні відвідувати зібрання тих, які перебувають в омані й темряві. Сказав ангел: "Нехай розум перестане зосереджуватися на речах, що не приносять користі".» Manuscript Releases, том 5, 425.

Третій ангел запечатує пшеницю і також відділяє пшеницю від куколю. Третій ангел символізує недільний закон, де двадцять п'ятьох чоловіків, які представляють керівництво Лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня, виводять за межі Єрусалима та судять. У цей момент церква воююча перетворюється на церкву триумфуючу.

Діло незабаром завершиться. Члени воюючої церкви, які виявилися вірними, стануть триумфуючою церквою. Озираючись на нашу минулу історію, пройшовши кожен крок поступу до нашого нинішнього становища, я можу сказати: Слава Богу! Бачачи, що Бог звершив, я сповнений подиву та впевненості у Христі як Провідникові. Нам нема чого боятися за майбутнє, хіба що ми забудемо, як Господь вів нас, і Його науку в нашій минулій історії. Бюлетень Генеральної Конференції, 29 січня 1893 року.

Пророча тема відокремлення куколю від пшениці є однією з головних тем біблійного пророцтва. Очищення храму Христом є ілюстрацією цієї праці; кульмінація настає під час недільного закону, бо ми бачимо, як тих, кого мали судити, відводять до меж Єрусалима, щоб померти.

Коли Ісус розпочав Своє публічне служіння, Він очистив Храм від святотатського осквернення. Серед останніх дій Його служіння було друге очищення Храму. Отже, в останній праці для попередження світу до церков звернено два окремі заклики. Друга

ангельська вістка: "Упав, упав Вавилон, місто велике, бо він напоїв усі народи вином гніву розпусти своєї" (Об'явлення 14:8). І в гучному кличі третьої ангельської вістки чути з неба голос, який говорить: "Вийдіть із неї, люди Мої, щоб не мали ви участі в її гріхах і щоб не прийняли її кар. Бо її гріхи сягнули аж до неба, і Бог згадав її беззаконня" (Об'явлення 18:4, 5). Вибрані вісті, книга 2, 118.

Церква пшениці та куколю існує аж до кризи недільного закону, коли кукіль буде усунений не людською силою, а третім ангелом — який представляє недільний закон, а також вістку пізнього дощу, що згодом переростає в гучний клич. Кукіль є елементом пророчого свідчення, так само, як і пшениця. Провидіння Боже доходить до недільного закону, і третій ангел вдруге очищує храм. Він очистив його 22 жовтня 1844 року, а друге очищення храму — це недільний закон.

Зовнішні чинники історії, що ведуть до недільного закону, є важливим елементом свідчення торжествуючої церкви, як і кукіль, пшениця та зв'язування двох класів. Завершальні вістки Об'явлення — це вістки трьох ангелів, і вони відокремлюють і зв'язують два класи, але важливо розуміти, що Сестра Вайт зазначає, що ті «завершальні вістки» «дозрівають жниво». Завершальна вістка, яка дозріває жниво, — це пізній дощ, і це той вогонь, який зв'язує 250 чоловік «як в'язанки хмизу для вогнів знищення».

Іванові відкрилися сцени глибокого й хвилюючого значення в досвіді Церкви. Він бачив становище, небезпеки, боротьби та остаточне визволення Божого народу. Він записав заключні звістки, які мають довести до зрілості жниво землі — або як снопи для небесної житниці, або як в'язки хмизу для вогнів знищення. Йому були відкриті питання величезної ваги, особливо для останньої Церкви, щоб ті, хто звернеться від омани до істини, були наставлені щодо небезпек і боротьб, що перед ними. Ніхто не має перебувати в темряві щодо того, що має прийти на землю. Велика боротьба, 341.

Його очищення храму також ілюструється працею чоловіка зі щіткою для сміття, якого Іван Хреститель представив як Того, Хто прийшов після нього. Він — той, хто вимітає сміття у сні Міллера.

Господь незабаром відкриє різницю між праведними та нечестивими; бо «лопата в руці Його, і Він ретельно очистить свій тік і збере свою пшеницю до житниці; а половину спалить невгасимим вогнем»." Review and Herald, 8 листопада 1892 р.

На Ісаю посилається сестра Уайт, коли вона зазначила, що 1849 року Господь удруге простяг Свою руку, щоб зібрати останок Свого народу, і Ісаї та сестра Уайт вказують на остаточне збирання ста сорока чотирьох тисяч. Процес збирання включає розсіювання й збирання, представлені як перше розчарування, що веде до збирання наприкінці часу зволікання. Кожен із цих елементів запечатування ста сорока чотирьох тисяч є окремою темою біблійного пророцтва. Зовнішня історія, яку Господь використовує як Свій інструмент, щоб покласти край гріху, представлена в Даниїла 11:11; а остаточне збирання знаходиться в Ісаї 11:11; і кінець часу зволікання — в Об'явленні 11:11, а розділення пшениці й куколю при недільному законі — в Єзекіїлі 11:11:

Це місто не буде для вас котлом, і ви не будете м'ясом посеред нього; але Я буду судити вас на межі Ізраїлю. Єзекіїль 11:11.

У Йоїла «нове вино» віднято у древніх старців, які мали бути сторожами святині. Вістка Опівнічного Крику — це нове вино Йоїла, а вогонь, що сходить при недільному законі, прообразно представлений П'ятидесятницьким вогнем. Той вогонь означає вістку, яка є новим вином, але це також вістка, що знищує 250 чоловіків, які кадили. Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня завершується з настанням недільного закону, бо саме тоді вогонь виливається без міри й знищує 250 чоловіків, які кадили; отже, він знищує їхню систему богослужіння.

Якщо Церква адвентистів сьомого дня буде вірною під час недільного закону, сила й могутність уряду Сполучених Штатів закриють її. Якщо ж вона буде невірною, то просто змінить свою назву на Церкву адвентистів першого дня або якийсь близький аналог. Праведна вона чи неправедна, Церква адвентистів сьомого дня не виходить за межі недільного закону. Пророче свідчення засвідчує, що адвентизм відкинув звістку про старі шляхи під час 9/11, і ті старі шляхи ведуть до зачинених дверей при недільному законі. 25 чоловіків були представлені в уривку Єзекіїля як «Язанія, син Азура, і Пелатія, син Бенаї, князі народу».

Їхні імена засвідчують риси Божого народу, але це лише порожня декларація. Язанія означає «Бог чує», і він син Азура, що означає «допомагати й захищати». Сестра Вайт каже, що двадцять п'ять чоловіків мали бути охоронцями, як це символізує ім'я «Азур». Його син заявляє, що «чує» Бога, але він належить до того класу, який, бачачи, не бачить, і, чуючи, не чує. Пелатія означає «визволений Богом», а його батько, «Бенаї», означає «Бог збудував». Коли Єзекіїль закінчив своє попереджувальне послання, Пелатія помер.

Це місто не буде для вас казаном, і ви не будете м'ясом посеред нього; але Я судитиму вас на межі Ізраїля. І ви пізнаєте, що Я — Господь, бо ви не ходили за Моїми постановами і не виконували Моїх законів, а чинили за звичаями язичників, що навколо вас. І сталося, коли я пророкував, помер Пелатія, син Бенаї. Тоді я впав ниць і закричав гучним голосом, і сказав: О, Господи Боже! Невже Ти зовсім знищиш останок Ізраїля? Єзекіїль 11:11-13.

Пелатія помер від гучного кличу Єзекіїля. Пшениця померла на вулиці 18 липня 2020 року у виконання одинадцятого розділу Об'явлення. Пшениця — це Мойсей та Ілля; Мойсей є першим автором Божого Слова, а обітниця про прихід Іллі — останній вислів у Старому Заповіті. Альфа й Омега вбиті на вулиці Содому та Єгипту, але вони воскресають у 2024 році, як показано в Об'явленні 11:11. Поки вони були мертві, Содом і Єгипет раділи. Єзекіїль відносить смерть Пелатії до часу останку, коли каже: «Ах, Господи Боже! Чи зробиш Ти повний кінець останку Ізраїля?» Содом — це церква адвентистів сьомого дня в час останку, згідно з Ісаєю.

Слухайте, небеса, і прислухайся, земле: бо Господь промовив: Я виховав і виростив дітей, а вони повстали проти Мене. Віл знає свого господаря, і осел — ясла свого

господаря, але Ізраїль не знає, народ Мій не розуміє.

О, грішний народ, народ обтяжений беззаконням, потомство злочинців, діти-розтлителі: вони покинули Господа, розгнівали Святого Ізраїля, відступили назад. Навіщо ще вас бити? Ви бунтуватимете дедалі більше: вся голова хвора, і все серце знемагає. Від подошви ноги аж до голови немає в ньому цілоти; а тільки рани, синці та гнилі виразки: їх не закрито, не перев'язано, не зм'якшено маззю. Ваш край спустошений, ваші міста попалені вогнем: вашу землю на ваших очах пожирають чужинці, і вона спустошена, як зруйнована чужинцями. А дочка Сіону залишилася, як курінь у винограднику, як сторожка в огірковому саду, як місто обложене.

Якби Господь Сил не залишив нам дуже малого останку, ми були б як Содом і стали б подібні до Гоморри. Слухайте слово Господнє, правителі Содому; прислухайтеся до закону нашого Бога, народе Гоморри. Ісаїя 1:2-10.

Мойсей та Ілля вбиті в Содомі й Єгипті під час періоду останку. Єгипет є символом зіпсутого державного управління, а Содом — зіпсутого церковного управління. Пелатія, син Беная, помирає за недільного закону, який Ісаїя зіставляє з біблійним днем випробування, який або 1863 рік, або недільний закон. Пелатія, син Беная, являє собою підробку тих, хто насправді чує Слово Боже. У час останку ті, кого представляють Мойсей та Ілля, будуть убиті, а потім воскреснуть. Це воскресіння почалося з голосу в пустелі в липні 2023 року. З 2024 року триває остаточне відокремлення пшениці від куколю.

Коли буде запроваджено недільний закон, Церква адвентистів сьомого дня знатиме, що вони загублені.

Це місто не буде для вас котлом, і ви не будете м'ясом посеред нього; але Я буду судити вас на межі Ізраїля; і ви пізнаєте, що Я — Господь, бо ви не ходили за Моїми постановами й не виконували Моїх присудів, а чинили за звичаями поган, що навколо вас. І сталося, коли я пророкував, що Пелатія, син Бенаї, помер. Єзекїїль 11:11–13.

Смерть Пелатії, чие ім'я означає «визволений Богом», у контексті означає «виданий на смерть», саме в той момент, коли працівники одинадцятої години звільняються з руки царя півночі у сорок першому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла. Пелатія видається до рук царя півночі при недільному законі. Пелатія, син Бенаї, що означає «те, що Бог збудував». Саме в той момент, коли Бог знову збудував храм, щоб піднести його як тріумфуючу Церкву при недільному законі, ті, кого представляє Пелатія, видаються на смерть, бо, замість брати участь у праці з відбудови давніх руїн, вони будували собі гробницю Товії. Пелатія представляє за Ісаєю «від голови до п'ят», тіло, цілковито обтяжене гріхом. Те тіло — це лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня на завершненні чотирьох поколінь поступового бунту, який Ісаїя висловлює як наростаючий бунт, коли каже: «бунтуєте дедалі більше». У фінальному випробувальному процесі, що розпочався 2024 року, пшениця мертва три з половиною дні, потім воскресає, і тоді вони пізнають, що Господь є Бог.

Тому пророкуй і скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось, народе Мій, Я відкрию ваші могили і виведу вас із ваших могил, і введу вас у землю Ізраїля. І пізнаєте, що Я — Господь, коли відкрию ваші могили, народе Мій, і виведу вас із ваших могил, і введу Духа Мого у вас, і ви оживете, і поселю вас на вашій землі; тоді пізнаєте, що Я, Господь, сказав це і звершив, говорить Господь. Єзекіїль 37:12–14.

Фальшиве священство, яке при недільному законі представлене числом 25, тоді пізнає, що Господь є Бог. Пшениця знає, що Господь є Бог, у 2024 році, а кукіль усвідомлює це при недільному законі, коли вже запізно. Цей період починається могилою і воскресінням і закінчується могилою без воскресіння. Пшениця на початку пізнає Бога, коли Він здійснює воскресіння з Об'явлення одинадцятого розділу, а кукіль — при землетрусі недільного закону того ж розділу. Між цими двома віхами випробувальний процес пізнього дощу доводить обидва класи до зрілості для жнив.

Послання Йоїла — це пісня про виноградник, але перше питання, яке воно порушує, полягає в тому, чи можуть люди розпізнати останні дні за ознаками попередніх. «Старці» у Йоїла не могли цього зробити, бо, коли опівночі надходить поклик до пробудження, вони відсічені — випльнуті з уст Господа, саме там, де земний звір відкриває уста, щоб говорити, де заговорила Валаамова ослиця і де говорив батько Івана Хрестителя.

Суд над «стародавніми мужами» ґрунтується на питанні, чи сталося це за днів ваших праотців? Уривок починається словами: «Почуйте це». Далі наводяться два свідки: перший складається з чотирьох поколінь людей, другий — з чотирьох видів комах. Потім їх пробуджує опівнічний крик, і вони виявляють, що їх обійшли як Божий обраний завітний народ. Їх обійшли не тому, що в них не було вина, а тому, що в них не те вино. У притчі про десятьох дів нове вино Йоєля — це олія.

Їхнє спасіння залежить від того, чи приймуть вони «нове вино» звістки пізнього дощу. «Старі й древні мужі» також зображені пророком Ісаєю як «п'яниці Єфраїма», і Єфраїм не представлений серед запечатаних у сьомому розділі Об'явлення. Його замінює його брат Манасія. Важко знайти нечестивішого царя, ніж Манасія, але саме він замінює п'яниць Єфраїма.

Ті, хто не засмучуються через власний духовний занепад і не сумують через гріхи інших, залишаться без Божої печатки. Господь повеліває Своїм посланцям, мужам, у чийх руках знаряддя для вбивства: «Ідіть за ним через місто і вражайте; нехай ваше око не щадить і не майте жалю; вбийте дочиста старих і молодих, і дівичь, і малих дітей, і жінок; та не наближайтеся до жодної людини, на якій є знак; і починайте від Мого святилища. Тоді вони почали зі старійшин, що були перед домом».

Тут ми бачимо, що церква — святина Господня — першою відчула удар гніву Божого. Старці, ті, яким Бог дав велике світло і які стояли сторожами духовних інтересів народу, зрадили довірене їм. Вони зайняли позицію, що нам не потрібно шукати чудес і виразних проявів Божої сили, як за давніх часів. Часи змінилися. Ці слова зміцнюють їхню невіру, і вони кажуть: Господь не чинитиме ні добра, ні зла. Він надто

милосердний, щоб прийти на Свій народ із судом. Тож «Мир і безпека» — це клич людей, які вже ніколи не піднімуть свій голос, мов сурму, щоб показати Божому народові його переступи, а домові Якова — його гріхи. Ці німі пси, що не хотіли гавкати, — ті, хто відчуває справедливую помсту ображеного Бога. Чоловіки, дівчата й малі діти — усі гинуть разом.

Мерзоти, через які вірні зітхали й плакали, були лише тим, що було видиме смертному оку, але найтяжчі гріхи, ті, що збуджували ревність чистого й святого Бога, залишалися невиявленими. Великий Дослідник сердець знає кожен гріх, вчинений потай творцями беззаконня. Ці люди починають відчувати себе в безпеці у своїх обманах і через Його довготерпіння кажуть, що Господь не бачить, а тоді поведуться так, ніби Він покинув землю. Але Він викриє їхнє лицемірство і відкриє перед іншими ті гріхи, які вони так старанно приховували.

Жодна перевага в званні, достоїнстві чи мирській мудрості, жодне становище у священному служінні не вбереже людей від зради принципів, коли їх залишити на волю їхніх власних лукавих сердець. Ті, кого вважали достойними й праведними, виявляються ватажками відступництва та прикладами байдужості й зловживання Божими милостями. Їхнього злого шляху Він більше не терпітиме, і у Своему гніві чинить із ними без пощади.

"Господь неохоче забирає Свою присутність від тих, що були благословенні великим світлом і відчули силу слова у служінні іншим. Колись вони були Його вірними слугами, удостоєними Його присутності та керівництва; але вони відступили від Нього і завели інших в оману, і тому підпадають під Боже невдоволення." Свідчення, том 5, 211, 212.

Йоїл звертається до керівництва лаодикійської церкви адвентистів сьомого дня, коли вказує на «старців», але Йоїл також звертається до неосвічених, як Ісаїя називає тих, кого протиставляє освіченим. Йоїл звертається до древніх мужів, що кланяються сонцю у восьмому розділі Єзекіїля і які першими підлягають суду в дев'ятому розділі. Він також звертається до мирян лаодикійської церкви адвентистів сьомого дня, коли каже: «Послухайте це, старці, і вніміть, усі мешканці краю».

25 чоловіків у восьмому розділі знаходяться на етапі недільного закону, де вони вклоняються сонцю, повернувшись спиною до святилища. Вони є «десятиною» повстання 250, які стали з Кореєм, Датаном і Авірамом. Ці 25 чоловіків є символом повстання, яке було повторене, згідно з натхненням, у 1888 році, що стало прообразом повстання керівництва лаодикійської Церкви адвентистів сьомого дня під час 9/11 і аж до недільного закону. Вони являють собою «десятину» бунту в той самий період, коли Ісаїя в шостому розділі визначає мудрих як «десятину», що має в собі сутність.

Йоїл — це звістка для адвентизму, що їхній час благодаті закінчився, бо вони наповнили чашу свого часу благодаті гріхом, а ця повнота зображена як хвороба від голови до п'ят, указуючи на те, що вістка пізнього дощу перестала звучати з їхніх уст. Ісаїя описує ту саму реальність у двадцять дев'ятому розділі.

Зупиніться й дивуйтеся; кричіть і вигукуйте: вони п'яні, але не від вина; хитаються, але не від міцного напою. Бо Господь вилив на вас дух глибокого сну і заплющив ваші очі: пророків і ваших правителів, провидців, він закрив. І все видіння стало для вас, як слова запечатаної книги, яку дають вченому, кажучи: Прочитай це, благаю тебе; а він каже: Не можу, бо вона запечатана. А книгу дають невченому, кажучи: Прочитай це, благаю тебе; а він каже: Я невчений.

І сказав Господь: За те, що цей народ наближається до Мене своїми устами і шанує Мене своїми губами, а своє серце віддалив далеко від Мене, і їхній страх перед Мною є лише вивчена людська заповідь, тому ось Я вчиню серед цього народу дивовижну справу — диво й чудо: мудрість його мудреців загине, і розум його розсудливих сховається. Горе тим, що намагаються глибоко сховати свою раду від Господа, що роблять свої діла в темряві й кажуть: Хто нас бачить? і хто нас знає? Ось, ви перекручуєте все догори дном! Хіба гончара будуть вважати за глину? Чи скаже твір про того, хто його зробив: Він не зробив мене? або чи скаже витвір про того, хто його сформував: Він не мав розуміння? Ісая 29:9-16.

«Розуміння» мудреців ґрунтується на відкритті запечатаного Божого пророчого Слова. Ті, кого навчали в зіпсованих інституціях адвентизму, не можуть читати книгу пророцтва і звинувачують Бога в тому, що Він не має розуміння. Коли пророцтво розкривається, вони не можуть його зрозуміти, тож звинувачують Бога в тому, що саме Він не має розуміння, і тим самим усе перевертають догори дригом. Вчені й невчені адвентизму не можуть зрозуміти пророцтво, яке розкривається безпосередньо перед закриттям часу випробування, і книга Йоїла наказує «старцям» слухати, але це такий клас, що, слухаючи, не чують, і, бачачи, не бачать.

Саме серце їхнього бунту полягає в їхній нездатності визнати Христа Першим і Останнім. Це контекст розділу, в якому ставиться запитання: «Чи бувало це за ваших днів, чи навіть за днів ваших батьків?»

Чи був в історії ваших батьків час, коли народ прокинувся від Опівнічного крику, лише щоб виявити, що є нерозумними дівами? «Старцям» наказано: «Прокиньтесь», як і міллерити на таборових зборах у Ексетері 1844 року. Притча про десятьох дів — це притча про досвід адвентистського народу, яка сповнилася дослівно в історії міллеритів і знову сповниться дослівно в останні дні. Нездатність лаодикійних адвентистів сьомого дня визнати, що основоположна історія їхньої церкви повторюється в останні дні, підкреслює пророчий принцип, який є ключем, що відмикає пророче послання. Це не лише біблійне правило, а й серцевина Одкровення характеру Ісуса Христа, що розкривається безпосередньо перед закриттям часу благодаті.

Йоїл запитує: «Чи було це за ваших днів, або навіть за днів ваших батьків?» Або можна запитати: «За днів ваших батьків, чи існував випробувальний процес, що відділяв народ нового завіту від народу старого завіту?» Так, був, і відділення було здійснене пророчим посланням, представленим як олія в притчі. «Чи було це за ваших днів або за днів ваших батьків» негайно вказувало на те, що те, що сталося за днів їхніх батьків, було

пробудженням після чотирьох поколінь наростаючого спустошення, як це представлено наказом поширити послання протягом чотирьох поколінь і чотирма комахами наростаючого спустошення. Йоїл — проголошення суду проти відступницької та відпалої церкви під час Опівнічного кличу. Жодна церква у священній історії не протистояла більшому світлу, ніж Церква адвентистів сьомого дня. Символом такого типу бунту проти істини є «Капернаум».

Продовжимо в наступній статті.

У Капернаумі Ісус мешкав у перервах між Своїми подорожами туди й назад, і місто стало відоме як «Його власне місто». Капернаум стояв на березі Галілейського моря і поблизу меж прекрасної Генісаретської рівнини, якщо не власне на ній. Бажання віків, 252.

Серед тих, хто називає себе Божими дітьми, як мало було виявлено терпіння, скільки гірких слів було сказано, скільки осуду було висловлено проти тих, хто не нашої віри. Багато хто дивився на тих, що належать до інших церков, як на великих грішників, тоді як Господь не так на них дивиться. Тим, хто так дивиться на членів інших церков, слід упокоритися під міцною рукою Божою. Ті, кого вони засуджують, могли мати лише небагато світла, мало можливостей і привілеїв. Якби вони мали те світло, яке одержали багато хто з членів наших церков, вони могли б просуватися значно швидше і краще представити свою віру світові. Щодо тих, хто хвалиться своїм світлом, але все ж не ходить у ньому, Христос каже: 'Але кажу вам: стерпніше буде Тиру й Сидону в день суду, ніж вам. І ти, Капернауме [Адвентисти сьомого дня, які мали велике світло], що піднісся до неба [у плані привілеїв], будеш скинутий до пекла; бо якби ті могутні діла, що були вчинені в тобі, були вчинені в Содомі, він залишився б аж до цього дня. Та кажу вам: землі Содомській буде стерпніше в день суду, ніж тобі.' Тоді Ісус озвався й сказав: 'Дякую Тобі, Отче, Господи неба й землі, що Ти втаїв це від мудрих і розумних [на їхню власну думку], і відкрив це немовлятам.'

'І тепер, за те, що ви вчинили всі ці діла, говорить Господь, і Я говорив до вас, встаючи рано й промовляючи, та ви не слухали; і Я кликав вас, але ви не відповідали; тому Я вчиню з цим домом, що зветься Ім'ям Моїм, на який ви покладаєтеся, і з місцем, яке Я дав вам і вашим батькам, так, як Я вчинив із Шіло. І Я відкину вас від Мого лиця, як відкинув усіх ваших братів, а саме все насіння Єфремове.'

Господь заснував серед нас установи великої важливості, і ними слід керувати не так, як керують світськими установами, а згідно з Божим порядком. Ними слід керувати з єдиною метою — для Його слави, щоб усіма можливими засобами були спасені гинучі душі. До Божого народу прийшли свідчення Духа, і все ж багато хто не прислухався до доган, застережень і настанов.

«Послухайте ж це, о народі нерозумний і без розуміння; що маєте очі й не бачите; що маєте вуха й не чуєте: хіба не будете боятися Мене? — говорить Господь; хіба не будете тремтіти перед Моїм лицем, Який поклав пісок за межу морю вічною постановою, щоб воно не переходило її? І хоч хвилі його кидаються, та подолати не можуть; хоч ревуть, та не можуть перейти її? Але народ цей має відступницьке й бунтівне серце; відступили

і відійшли. І не кажуть у серці своєму: Біймося ж нині Господа, Бога нашого, що дає дощ — і ранній, і пізній — у свій час; Він зберігає для нас призначені тижні жнив. Ваші беззаконня відвернули це, і ваші гріхи стримали від вас блага. ... Вони не розсуджують справи, справи сироти, а все ж процвітають; і права вбогого не розсуджують. Чи не покараю Я за це? — говорить Господь; чи не помститься душа Моя на такому народі, як цей?»

Чи буде Господь змушений сказати: «Не молися ти за цей народ, не піднось за них ані волання, ані молитви, і не заступайся переді Мною: бо Я не почую тебе»? «Тому дощі були стримані, і пізнього дощу не було... Хіба відтепер не волатимеш до Мене: Мій Отче, Ти — наставник моєї юності?» Review and Herald, 1 серпня 1893 р.